

være ønskeligt at komme til en Revision af hele dette Lovgivningsspørgsmaal. Naar vi ikke insisterer herpaa, er det kun, fordi den højtærede Minister har anmodet om, at disse Spørgsmaal ikke maa blive medtaget, idet han mener, at det i saa Fald vil være vanskeligt at gennemføre Loven.

Idet jeg i øvrigt anbefaler Lovforslaget til dette Tings Velvillie, skal jeg ikke undlade at takke den højtærede Indenrigsminister for hans Bemærkning forleden Dag ved Lovforslagets Fremsættelse om den Brug, der kunde gøres af Hjælpekassen ogsaa i den nye Skikkelse, den har. Det vil være nyttigt for os, som ude i Kommunerne skal administrere disse Forhold, at vide, at vi i en vis Situation kan regne med den højtærede Ministers Bevaagenhed og Bistand, naar vi vil fortolke Hjælpekasseloven paa den Maade, som vi helst vil, og gaa ud fra, at den endnu kan bruges i de Tilfælde, hvor der tilsyneladende er gjort en Indskrænkning i dens Anvendelse ved den Revision, den sidst var Genstand for. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget.

Ferdinand Nielsen: Det foreliggende Lovforslag har en begrænset Opgave, nemlig den at sikre de blinde en gunstigere Stilling indenfor Forsørgelseslovgivningen, end de hidtil har haft, og det er en Opgave, som man sikkert fra alle Sider i dette Ting og ogsaa i Landstinget vil være med til at løse. Man erkender fra alle Sider, at de blinde lever under særlig vanskelige Vilkaar, det er kun paa et begrænset Arbejdsomraade, de kan virke, og de er heller ikke i Stand til at naa et saa stort Arbejdsudbytte som Mennesker, der ikke er ramte af den Ulykke at være blinde. Stillingen nu er saaledes, at naar blinde kommer ind paa statsanerkendte Anstalter eller i kontrolleret Familiepleje, under fast Tilsyn, kan de blive støttet af Kommunerne efter § 61, uden at det har Fattighjælps Virkninger. Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at udvide dette saaledes, at Kommunerne, uden at det har Fattighjælps Virkning, kan støtte de blinde i private Hjem, hvor de ikke er under offentligt Tilsyn, og jeg gaar ud fra, at de fleste arbejdende blinde foretrækker at leve og virke i private Hjem, og derfor forekommer det mig, at det er en heldig Ændring af § 61, der her foreslaas.

De blindes Landsorganisation, Dansk Blindesamfund, har rejst denne Sag og taget praktisk paa den under de forskel-

lige Forhandlinger. Paa et Stævne her i København i 1911 udtalte Samfundet Ønsket om en fast aarlig Statsstøtte, men da der viste sig store Vanskeligheder for dets Gennemførelse, henlede det Opmærksomheden paa en Ændring af Fattiglovens § 61, saaledes at de blinde kunde faa offentlig Støtte uden Fattighjælps Virkning. Det er dette Ønske fra de blindes Side, som Lovforslaget gaar ud paa at imødekomme, og Dansk Blindesamfund har virket saa dygtigt og praktisk i denne Sag, at det fortjener den Opmuntring, der vil ligge i, at et Lovforslag som dette hurtigst muligt føres igennem Rigsdagen. Vi maa erkende, at privat Velgørenhed ikke er tilstrækkelig til at hjælpe de blinde i det Omfang, de fortjener, derfor maa det offentlige træde til under den Form, vi nu kan faa gennemført. Det er sikkert det heldigste for Sagens Fremme, at vi begrænser Lovforslaget til kun at omfatte de blinde, omend det maa erkendes, at der er mange andre ulykkelige Medborgere, som fortjente her at komme i Betragtning. I denne Forbindelse vil jeg udtale min Glæde over de Ord, den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget, idet han understregede, at andre ulykkeligt stillede Mennesker, som hidtil ikke har kunnet faa Støtte uden Fattighjælps Virkning, efter hans Opfattelse kan hjælpes ved Hjælpekasserne i Lighed med, hvad der er sket forskellige Steder før Hjælpekasselovens Revision. Med andre Ord, den højtærede Indenrigsminister godkender den Fortolkning af den reviderede Hjælpekasselov, at hvad der siges om særlige Forhold, ogsaa gælder tuberkuløse og lignende, saa at ogsaa de fremtidig kan finde Støtte ved Hjælpekasseloven, selv efter at de har faaet de 180 Kr. i et Tidsrum af 18 Maaneder, der i Hjælpekasselovens § 4 er nævnt som den normale Grænse. Jeg udtaler min Glæde over, at den højtærede Indenrigsminister her i Tinget har fremsat denne Fortolkning af Hjælpekasseloven, hvorefter det bliver Kommunerne muligt at komme andre ulykkelige end blinde til Hjælp ad den Vej.

Naar vi begrænser Lovforslaget saaledes, at det kun omfatter de blinde, vil vi lettest naa et Resultat, og der er iblandt dem skabt saadanne Forventninger og indenfor deres Organisation udført et saadant Arbejde, at det vilde være beklageligt, hvis de skulde blive skuffet. Den sidste ærede Taler nævnedes, at det vilde være kostbart for Kommunerne at yde denne Støtte, som efter hans Beregning